

KIKKER OP
KICKEROP

ma
13

OMARMING

Grote mensen met elkaar in gesprek
 en 't loopt weer eens uit op ruzie,
 want de een vindt zich belangrijker dan de ander.
 „Ik ben beter in vreemde talen spreken
 dan wie ook”, vindt de een.
 „Ik ben beter in rekenen dan wie ook”,
 vindt de ander.
 En zo zit ieder maar te denken waarin hij beter is;
 en zo zit ieder maar te vergeten, dat ze samen
 erg belangrijk zijn.
 En dan omarmt Hij een kind
 als een antwoord op de ruzie.
 Daarmee omarmt Jezus
 de lach van het kleine kind,
 't spel van het kind,
 't spontane van het kind,
 't eerlijke van het kind.
 Zo is Jezus en je durft het bijna niet te zeggen
 maar... ik wou dat Hij mij omarmde.

Naar Mc. 9, 33-38

EEN MAN

Een man met veel levensvragen als „waarom” en
 „waartoe”, kwam bij een oosterse monnik en vroeg
 hem: „Hoe leef jij?”
 De monnik antwoordde: „Als ik ga, dan ga ik. Als ik
 sta, dan sta ik. Als ik zit, dan zit ik. Als ik eet, dan
 eet ik. Als ik slaap, dan slaap ik.”
 „Maar dat doe ik toch ook!”, riep de man uit. „Wat is
 daar nu bijzonder aan?”
 En de monnik zei: „Als jij gaat, dan sta je al. Als jij
 staat, wil je al zitten. Als je zit, denk je nog aan
 eten. Als je eet, zoek je al te slapen. Je bent zo
 opgejaagd bezig met al wat je nog moet doen, dat je
 niet meer ten volle doet wat je doet!”
 Boven overwinning of nederlaag, leeft de kalme mens
 in vrede.

Uit het Boeddhisme

SLAAPLIEDJE

Je hebt zoveel gezien vandaag,
alles is nog vreemd.
zoveel kleuren,
geluiden,
waar je de namen niet van weet.

En al staan de sterren nog zo hoog,
vannacht kan jij erbij.
Wie heel diep slaapt,
kan erbij.

Ik heb zoveel gezien vandaag,
wat ik al heb gezien.
De wereld houdt me wakker,
de onrust houdt me hier.

En al staan de sterren nog zo hoog,
vannacht kan jij erbij.
Wie heel diep slaapt,
kan erbij.

Stef Bos

TERUG

Terug op de bus, terug naar huis,
naar moeder, naar het m.p.i.
Een beetje triest, een beetje blij
schudden we de zon als zandkorrels
uit de haren, en de vakantie
is voorbij, of nee
eigenlijk nog niet helemaal,
want die zomeruren blijven
nog wel een tijdje duren.
Onze ogen zullen het vrolijk kabaal,
het lachen en het dansen,
het rollen en het springen
niet vergeten.
Bijlange niet, bijlange niet,
zoals ook elk kamplied
in onze oren blijft zingen,
zo zal deze zomer, deze eeuwige zomer ...

Patrick Cornillie

FREDERIK

Er waren eens vijf muizen, een hele familie.
 Ze woonden rustig bij elkaar, ergens in een oude
 schuur.
 Op zekere dag zei de oudste muis:
 „Jongens, wij moeten voedsel zoeken voor de
 komende winter.”
 Allen begonnen heel hard te werken.
 Behalve Frederik.
 Hij bleef zomaar in de zon zitten.
 Hij zei:
 „Ik verzamel zonnestralen, want de winter zal heel
 koud zijn.”
 Maar ook de volgende dag deed Frederik niets.
 De andere muizen zeiden:
 „Frederik, nu kan je toch een beetje helpen.”
 „Nee”, zei Frederik, „ik verzamel nu kleuren, want de
 winter is kleurloos en grijs.”
 Het werd alsmaar erger met Frederik.
 Terwijl de muizen druk bezig bleven,
 lag hij zomaar niets te doen, met de ogen half
 gesloten.
 De muizen werden heel kwaad.
 „Frederik, wil jij dan echt geen handje toesteken?”
 „Jawel,” zei Frederik, „ik verzamel nu woorden,
 want de winter zal heel lang duren.
 Dan zullen wij woorden tekort komen.”

Toen kwam de winter.
 Het werd heel nat en koud.
 Alle muizen kropen in hun holletje.
 Gelukkig hadden zij een flinke voorraad opgeslagen.

Maar die voorraad raakte helaas op.
 En toen er niets meer was, zeiden ze tot Frederik:
 „Wel, waar blijft nu jouw voorraad?”
 Frederik ging op een grote steen zitten.
 Hij vertelde van de warme zon.
 De muizen werden warm van binnen,
 zo warm dat zij dicht bij elkaar kropen.
 „En de kleuren, Frederik?”
 Frederik vertelde over groen en paars, over geel en
 oranje.
 Deze muizen werden heel enthousiast.
 „En jouw woorden, Frederik?”
 En Frederik sprak de mooiste woorden.
 Hele gedichten als muziek, zodat de muizen die nare
 winter vergaten. Zij klaptten in de handen:
 „Frederik, je bent een echte dichter!”

HET BLOEMETJE, DAT ZO GRAAG DE ZON WOU ZIEN!

Op een groot veld stonden héél veel bloemen. Toen de zon erop scheen, deden ze hun blaadjes wijd open om de warme zonnestralen op hun kopjes te voelen. Hun kleurtjes werden nog veel mooier en ze werden groter en groter ...

Maar ... één bloemetje dat helemaal onderaan zat, bleef zó klein ... en het was daardoor heel verdrietig. Het weende de ganse dag en zuchtte steeds: „Wat zou ik graag de zon eens willen zien.”

Op een mooie dag kwam er in het veldje een konijntje voorbij. Het hoorde het bloempje schreien en zuchten en vroeg: „Maar ... klein bloempje, waarom heb je zo'n verdriet?”

Het bloempje antwoordde: „Ik heb nog nooit de zon gezien, want al die grote bloemen, die zoveel mooier zijn, duwen mij steeds maar weg.”

Toen dacht het konijntje diep na ... en zei: „Mijn lief bloempje, je moet niet wenen, je moet het blijven proberen.”

Maar het bloempje zei: „Konijntje, ik ben zo klein, echt waar, alleen kan ik het niet, en die grote bloemen maken me toch zo bang.”

't Konijntje beloofde het bloempje te helpen. „Zet je eens flink rechtop” en het konijntje duwde al wat het kon, met zijn kleine staartje, en riep: „Duwen maar, rekken en stampen met je kleine worteltjes en steeds maar herbeginnen en vooral nooit opgeven ... iedere dag proberen en denk eraan, ik zal bij jou blijven, je nooit alleen laten, tot op de dag waarop je

de zon zult zien. En geloof me, klein bloempje, het zal lukken wanneer we het SAMEN doen.”

Er gingen veel dagen voorbij. Het ging zeer langzaam, maar op een dag werd het kleine bloempje door het vele zwoegen en werken en met veel geduld, groter en groter. Niet zo groot als de andere bloemen, misschien ... maar zo lief ... en op een dag zoals vandaag, zag het de zon.

Het was de schoonste dag in het bloemenleven, niet alleen voor het bloempje ... maar ook voor het konijntje, dat steeds het bloempje had bijgestaan.